

Љубивоје Ршумовић

ВИДЦОВИТЕ ПРИЧЕ

илюстровао Душан Петричић

мала лагуна

Copyright © Љубивоје Ршумовић, 2013
Illustration copyright © Душан Петричић, 2013

Copyright © овог издања 2013, ЛАГУНА

Главни јунак овог причања је Вид,
дечак кога не треба посебно представљати.

Љ. Р.

Садржај

Вид и Чворак	9
Вид и Чудан Створ	12
Вид и мачор Ш	15
Чворак чека Вида	18
Вид чека тату	21
Вид и пијани Миш	24
Вид и Сеница	27
Вид добија одговорност	30
Вид хоће да буде Чворак	33
Вид учи незнање	36
Вид се бори против Бајука	39
Спасавање Совине сестре	42
Вид и жедни Врабац	45
Лептирица доноси поруку	48
Вид гута пољупце	51
Вид се допада Бубамари	54
Чија је мама Рода	57
Сусрет са Крпељом	60
Славуј против туге	63
Врабац среће странца Ђуру	66
Вид и Стршљен	69
Ко сме да грицка нокте	72
Вида ујела госпођа Коза	75
Видац упознаје Вида	78
Вид одбрињава Врапца	81
Цврчак учи Вида да цврчи	84
Вид помаже Намћору	87
Вид чека Пролеће	90
Врабац чита „Малог принца“	93
Вид броји мраве	96
Вид не воли растанке	99

Вид и Чворак

Вид седи на врх дрвета, загледан у даљину.

Шаку десне руке држи изнад очију, не да би боље видео, него ако би је држао преко очију – не би видео ништа.

Гледање у даљину је забавно и здраво за карактер и душу. Смирује.

Облаци пролазе ужурбано. Кажу добар дан, па иду даље. Вид се навикао на облаке, само им махне руком и осмехне се љубазно.

Изненада долете Чворак.

Не каже ништа, стаде на грану поред Вида и ћути.

– Неки проблем? – пита Вид.

– Хвала на бризи. Изгубио сам јато! – прозбори Чворак тихо и обори главу.

Из ока му кану суза.

– Не плачи. Сачекај, наићи ће друго јато!

– Друго јато је друго јато, није моје!

– У праву си. Гледај у даљину, то помаже! – посаветова га Вид, и Чворак се загледа у даљину.

Ускоро нестатуге са његовог лица, појави се нада, и Вид примети осмех у Чворковим очима.

– Ја сам до сада гледао само у близину! – рече ведријим цвркутом. – Можда сам зато изгубио јато.

– Сасвим могуће! – потврди Вид.

– Хвала ти што си ме научио да гледам у даљину.

– Не захваљуј сваки час. То није добро, изазива сумњу! – посаветова га Вид.

– Добро, нећу!

– Не волим да сумњам! – додаде Вид.

Чворак заћута.

Није знао како се сумња, ни зашто се сумња. Није био сасвим сигуран ни шта је сумња. Зато је ћутао, па Вид помисли како је Чворак баш паметна птица.

Дуго су ћутали.

Прошло је осам облака поред њих. Последњи је рекао добро вече, па кад су Вид и Чворак и њему махнули, Вид проговори:

– Вече је непријатељ гледања у даљину!

– Имаш ли предлог? – упита Чворак.

– Спавање.

– Шта је спавање?

– Ти си баш необавештен! – прекори га Вид.

– Ја сам мали, зато сам се и изгубио.

– У реду је! – рече Вид брзо, јер примети нову сузу у Чворковом оку. – Спавање је гледање у дубину!

– Научићеш ме? – живну малиша.

– Лако је, само зажмуриш и чекаш.

Чворак склопи очи и поче чекати.

Још осам облака је прошло поред њих али, што због жмурења, што због мрака, они их нису видели.

– Дубина је много лепша од даљине! – било је последње што је Чворак помислио пре него што је утонуо у сан.

Вид и Чудан Створ

Само што је кренуо у посету Црвеном Црву, становнику Чаробне Леске, Вид наиђе на чудну препреку.

– Ко си ти? – упита Створа који му је препречио пут.

– Ја нисам ти! – брзо одговори тајанствени Створ.

Вид се замисли:

– У праву је. Он заиста није ја, али то није одговор на моје питање. Да је он мене питао „Ко си ти?“ ја бих рекао „Ја сам Вид!“. Онда бих ја њега питао: „А ко си ти?“

Док је Вид тако размишљао, Створ се склони, прође поред њега и крену даље. Вид га испрати погледом.

– Чудан Створ! – рече гласно.

Само што то рече, Створ се створи испред њега.

– Звао си ме?

– Не. То јест да! Ко си ти?

– Ја сам Чудан Створ!

– Ма немој! То си сад чуо од мене. Чудан Створ се створио, име проговорио?

– Тако некако.

– А шта мислиш ко сам ја? – упита Вид.

– Не интересује ме – рече Створ хладно, окрену се и пође даље.

Вид се осврну око себе.

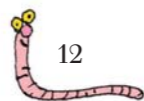
Нигде никога. То га охрабри, па викну:

– Ја нисам ти!

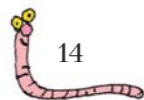
Створ се поново створи испред њега.

Био је бесан. Шкргутао зубима. Севао очима. Махао ушима. Створови, по правилу, имају велике уши, погодне за махање.

– Хоћеш да се бијеш? – упита оштро Вид па се измаче један корак назад.

– Врло радо! Само ми покажи како се то ради.
 Вид замахну десницом и распали Створа прецизним директом у нос.
 Створ се зањиха али га Вид задржа да не падне.
 – Хвала – рече Створ, па замахну и он и тресну Вида аперкатом у браду.
 Вид се затетура, али га Створ придржа да не падне.
 – Хвала – рече Вид – победио си!
 – Хвала и теби – одговори Створ – и ти си победио!
 Пошто су обојица победили, седоше да прославе.
 Пиркао је ветар северац и хладио им ознојена лица док су се спремали да из дрвених шоља попију по један сок од лешника.
 – Шта славите? – упита их Црвени Црв који је седео на грани Чаробне Леске.
 – Победу! – одговорише углас.
 – Кога сте победили?
 – Ја њега – показа Вид прстом на Чудног Створа.
 – А ја њега – показа Чудан Створ на Вида.
 – А ко је онда ту изгубио? – зацерека се радознали Црвени Црв.
 Вид и Чудан Створ се згледаше збуњено.
 Мало поћуташе, поразмислише, а онда подигоше дрвене шоље према Црвеном Црву, па се и они зацерекаше, тако да не приметише да сок од лешника уопште не постоји.
 Дадоше и Црвеном Црву једну дрвену шољу за сок од лешника, онда мирно, утроје, наставише да га не пију.

Вид и мачор Ш

Прво је свануло, па се разданило, онда Вид отвори прозор да поздрави Сунце на небу.

Кад тамо, Сунца нема.

Уместо Сунца облаци, а из облака пада киша.

Обична киша сипи на обичну липу испод Видовог прозора. Вид покушава да преброји обичне капи кише, али без успеха.

Он обично заборави да не зна да броји.

Одједном, на прозор скочи један необичан мачор, жут као лимун и мокар као миш.

Уместо капе, на глави има чарапу.

– Примаш ли госте? – упита Вида, као да су стари познаници.

– Само покисле! – одговори Вид.

– Тај сам – рече мачор и ускочи у собу.

Тамо где доскочи направи се бара.

– Баш си се намочио, ко неки сунђер! – опипа му Вид леђа.

– Долазим директно из Саве!

– Сава? То беше река? – упита Вид.

– Не прави се луд. Зар толико не знаш географију?

– Ја све знам, осим оно што питам! А ти си безобразан.

– Нисам, име ми је Ш.

– Ја сам Вид, а ти си и даље безобразан.

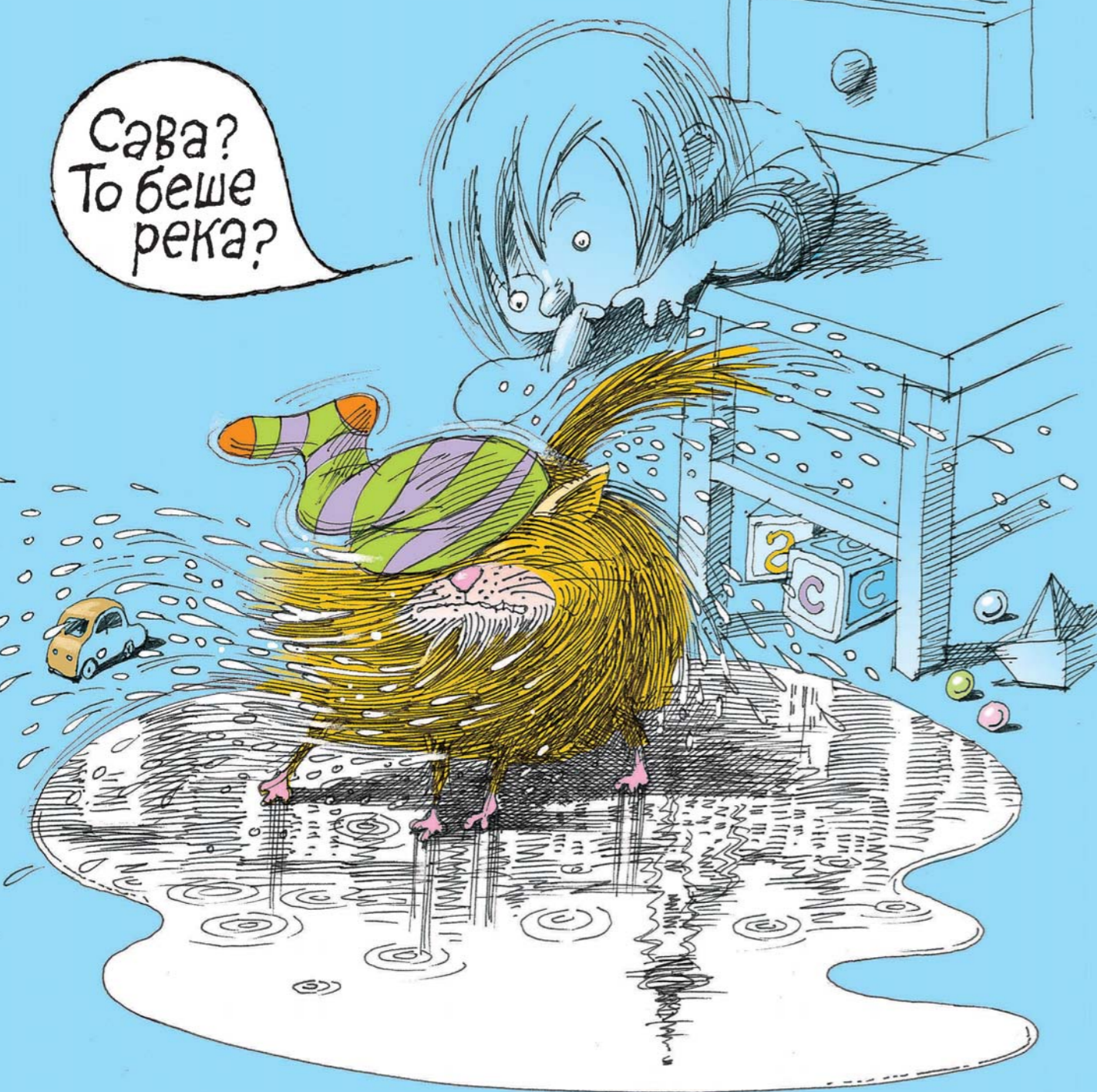
– Добро, јесам – признаде мачор.

– Шта си уопште радио у реци?

– Спасавао дављеника.

– Ко се давио?

- Ја мислио миш, али није био миш него нечија чарапа!
- Па си обуо чарапу на главу? Извини на изразу, личиш на кретена.
- То су ми већ рекле неке џукеле, луталице, док сам долазио овамо.
- Добро си прошао, могле су те ликвидирати.
- Таман посла. Нисам ни ја мачји кашаљ!
- Извини, ми се запричали, а ја те не питам јеси ли гладан?
- Питај, слободно – живну мачор Ш.
- Имам рибе, ослића, онда имам...
- Немој даље набрајати. Може.

Вид оде до фрижидера да донесе ослића, а Ш се добро стресе, тако да се створи још једна бара насред собе.

- Ако наставиш да ми правиш језера по соби, натераћу те да их све полижеш!
- љутну се Вид.

- Сам си крив, није требало да ме пушташ у кућу, ако си се мислио љутити!
Вид застаде.

- Ш је сасвим у праву! – рече себи у недра и схвати да га је осећај кривице одједном узео под своје. – Једну племениту особу, која спасава, у ствари мисли да спасава, свог љутог непријатеља да се не удави, грдим због два мала језера у соби. Уосталом, та два језера су обогатила моју животну средину, могу да се огледнем у њима, могу да пливам, могу да роним...

Ш га прекиде у размишљању:

- Да случајно немаш и једну чашицу вина, да овај ослић не мисли да га је појео неки џукац.

